

Det här är en märklig berättelse. Jesus, vår kärleksfulle och barmhärtige Frälsare, betar sig så ovänligt, och det mot en kvinna som desperat ber om hjälp för sin dotter. Hur kan vi förstå det?

Det finns två svar. Det första är att Jesus sätter kvinnans tro på prov. Hon är ju kanaaneisk, hon tillhör en annan religion. Menar hon allvar när hon be en jude om hjälp? Jesus provocerar henne genom sin tystnad och sedan med de hårda orden: *Det är inte rätt att ta brödet från barnen och kasta det åt hundarna.* Men kvinnan låter sig inte provoceras utan leder bildspråket vidare till sin egen situation: *Hundvalparna under bordet får av barnen lite matrester som de rensar från golvet.* Liknelsen kunde Jesus själv ha hittat på. Han förstår hur stark kvinnans tillit och hopp är. Herren bönhör henne – och den sjuka dottern är frisk.

Det andra svaret på vår fråga är: Gud blev människa. Vi tror ju att Jesus är Guds evige Son, "Gud av Gud, ljus av ljus, sann Gud av sann Gud". Varje under Herren gjorde visade hans gudomliga auktoritet och barmhärtighet, varje budskap om Gud uppenbarade att Jesus är ett med sin himmelske Fader. Vid slutet av Bergspredikan skriver evangelisten Matteus: *Folket var överväldigat av hans undervisning, för han undervisade med makt och inte som deras skriftlärda.* Jesus uppträdde som Guds Son med makt och myndighet.

Samtidigt tror vi att Guds Ord blev människa, riktig människa – född av Maria i en avlägsen by i Romarriket för ca 2000 år sedan. Han växte upp i Nasaret, lärde sig som liten gå på vacklande ben, förstod hur man ska bete sig i familjen och i byn, lärde sig tala arameiska med galileisk dialekt, jobbade med Josef och utbildades till hantverkare, undervisades i förbundsfolket Israels tradition och religion osv – ja, Guds Ord blev verkligen människa som vi. När Jesus talade om sig själv använde han ofta ordet "Människosonen". Och som människa fick han under hela sitt jordiska liv genomgå en växtprocess, där han lärde sig ständigt något nytt och kom till djupare insikter.

Detta speglas också i dagens evangelium. Jesus hade dragit sig tillbaka från alla jobbiga debatter med skriftlärd och fariseer, som ifrågasatte om han var en äkta jude. Nu kom han till de icke-judiska områdena kring Tyros och Sidon – nuvarande Södra Libanon. När då en hednisk kvinna dök upp reagerade han som medveten jude, han ignorerade henne, ja han talade nedsättande om hedningar. Han visste att han var sänt till Israels folk.

Genom kvinnans slagfärdiga replik insåg han dock att Guds kärlek omfattar varje människa. Befrielsens budskap är primärt riktat till judarna, men *smulorna från herrars bord* blir mat för de stackars små hundarna. Dvs frälsningen ska också omfatta icke-judar. Denna insikt om Guds allomfattande barmhärtighet lät Kristus göra undret att kvinnans bön blev hörd och hennes dotter frisk. Och insikten får sin höjdpunkt i Jesu missionsbefallning vid slutet av Matteusevangeliet: *Gå ut i hela världen och gör alla folk till lärjungar!*

Vad betyder detta för oss?

Om Jesus fick lära sig en otroligt viktig insikt – om Guds barmhärtighet för alla människor – måste också vi våga att lära oss nya insikter och beteenden. Man föds inte till kristen utan man döps till det - och sedan måste man växa och lära sig mer och mer för att bli en äkta kristen. Det är en livslång mognadsprocess. Vi kan se det hos alla helgon: man föds inte till helgon utan man blir det (i bästa fall).

Och tänk på vår Kyrka! Hon är ett tydligt exempel på en 2000-årig inlärningsprocess. Under den Helige Andes ledning har hon under alla skiftande epoker lärt sig mer och mer om Guds historia med människor.

Vi kan också lära oss något av den kanaaneiska kvinnan: Hon kom till Kristus med en intensiv bön för den sjuka dottern. Jesus svarade ingenting. Men kvinnan gav inte upp tills han förbarmade sig. Också vi måste rätt ofta uppleva Guds tystnad, trots intensiva böner. Det är tungt att acceptera. Men ge inte upp! Gud lyssnar alltid och han ska hjälpa oss när och hur det är bäst för oss.